

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De periculis nouitiorum, ex consortio mundanorum. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

travi, cursum consummavi, fidem servavi: de reliquo reposita est mihi 2. Tim. 1. corona iustitiae, quam reddet mihi iustus iudex. Et quidem Dominus noster Iesus Christus non misit Apostolos suos ad querendū honores temporales & commoda carnis; sed ad crucem portandam, & proprię voluntatis libertatem abnegandam. Vnde sequaces suos hortatur, dicens: Siquis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Matt. 16.

4. Indue ergo armaturam Dei, & sta in preparatione pugnae; quoniam multi bellantes aduersum te, caro, mundus, & diabolus; qui non cessant impugnare die ac nocte innocentes, & Christo seruire volentes. Sed ne timeas eos, nec audias, neque credas eis, nec consentias suggestionibus eorum pulchris & fictis; quoniam in dolo tecum loquuntur, vt capiant & decipiant, atque a Deo elongent, & ad omne malum finaliter perducant. Quapropter vigila in orationibus, & aduersis infidias diaboli, diuinum flagita humiliter quotidie auxilium, & fratrum expertorum acquiesce consilio; ne tentatio tibi dominetur, & mundus rursus te illiciat & inuoluet. Habeto igitur in mente, quod in Apocalypsi ad consolationem militum Christi in seculo pugnantium legitur: *Qui vicerit, faciam illum colummam in templo meo; & dabo ei edere de ligno vite, quod est in paradiso Dei mei. Apoc. 3.*

5. Sicut iam supra ad emendationis studium, & perfectę mortificationis agonem, me animasti; ita nunc pericula a bono incepto retrahentia, & ad secularia desideria inuitantia, ad cautelam mihi planius describe. Dolendum enim vehementer, cum quis labitur in teporem, refugiendo parui temporis laborē. Sed magis deffendum, cum aliquis relicto Dei timore reuertitur ad seculum, diaboli sequendo instinctum; sicut infelix Iudas fecit; qui propter pecunię questum reliquit Christum, & cum Phariseis iniit consilium; ac tandem peruenit ad laqueum, miserabiliter finiēdo vitam presentem, & mortem incurrendo sempiternam. Aperi ergo os tuum, & denuda dolos serpenti antiqui; qui sub specie boni decipit multos, vt sepe probasti. Novitius.

CAPVT IV.

De periculis novitiarum, ex consorsio mundanorum.

1. **S**unt multa, quę impediunt incipientes; sunt plura, quę retrahant proficiētes; sunt verò valde pauci, qui ad perfectionem perueniunt, & omnem difficultatem per vię meritum transcendunt. Quidam namque seruenter incipiunt, sed orta tentatione a proposito sancto resiliunt, & ad pristina vitia relabuntur. Et quia Deū purè nō querūt, nec integrè se resignant, tot obstacula inueniunt,

V u z

niunt,

1681. 16.

niunt, quot tentamenta eis occurrunt. Hi enim ignorāt aut obli-
ti sunt, quod elegerunt; quia pro Deo & pro anima sua certare,
atque pati aduersa venterunt, sicut Dominus apertissimè dicit: *In*
mundo pressuram habebitis, sed confidite, ego vici mundum. Quomo-
do? Per tolerantiam videlicet alienæ malitiæ, & perseverantiam
in statu bonæ vitæ.

2. Multi enim sic Deo seruire volunt, tãquam nihil gravitatis
passuri, sed cum omni iucunditate sint hic victuri. Sed qui talia
querunt, terrena adhuc sapiunt, & religiosorum certamina non
noverunt. Vtinã recalescant, & per fructum boni operis se exer-
ceant; ne per proprium commodum decepti, æterna præmia per-
dant. Studeas ergo ad sufferentiam laborum & dolorum te præ-
parare; quatenus in futuro cum Christo æternaliter gaudere, &
cum triumphatoribus mundi in cælo coronari merearis.

3. Ad cautionem igitur tuam animaduerte, quæ dico. Si non
vis decipi in via Domini, si intendis proficere, & in bono per-
seuerare; fuge consortia hominum secularium, caue occasiones
tentationũ, vt non videas nec audias quæ mundi sunt; ne corpore
associatus eis, etiã mente inquineris. Vilipende honores, diui-
tias, & voluptates, quæ seducunt amatores suos, nec vnquam sa-
tiant possidentes. Qui enim volunt diuites fieri in hoc seculo,
incidunt in laqueum diaboli, & in desideria multa; de quibus non
poterunt sine magna gratia Dei liberari. Hæc autem tria vitii
prædicta, foueæ sunt & radices omnium peccatorum. Vt ergo me-
lius vincas & tutius viuas, nec venenosi serpentis morsibus in-
tereas, qui mille modis insidiatur animarum saluti; fuge, tace,
quiesce, abscondere, elongare. Ama nesciri, disce mori, luge præ-
terita, sperne præsentia, meditare futura. Hæc brevis regula ma-
neat in memoria tua, & docebit te vincere omnia terrena.

1. Tim. 6.

Honores,
diuitiæ, ac
voluptates
seculi, om-
nium pec-
catorum
radices.

Nota si-
mile.

4. Relinque etiã notos & amicos, parentes & vicinos, vt Chri-
stum inuenias, & Angelorum socius postmodum fias. Beatius est
tibi, vt elongatus innocenter viuas, & solus salueris; quam cum
multis lupis & draconibus, discumbendo & canendo pericliteris.
Nam rarò diu bonus permanebit, qui secularibus personis li-
benter se immiscet. Citò quoque deuotionem suam perdet, qui
solicite eam non custodit, sed varia amicorum solatia petit.
Lumen in lucerna clausum, fulgorem suum retinet & ardorem;
extra verò positum & eiecctum, leui flatu extinguitur & tenebre-
scit. Quòd si omne rarum, charum censetur; tanto erit quis Deo
charior, & hominibus reuerentior, quãto rariùs foris videtur. Et
si omnibus religiosis & deuotis excursus nociuus est, & occupa-
tio interdicitur secularis; præcipuè tamen iuuenibus & nouellis
nocet visitare amicos seculares, ac patriam requirere natiuam,
quam

quam reliquerunt. Noli ergo affectare familiaritatem extraneo-
rum, qui habitum geris deuotorum, sed per contemptum mun-
danorum disce scandere ad societatem ciuium supernorum.

5. Quid ad te de statu mundi scire, nouos rumores inquirere,
& talia triuola audire; vnde postea cogaris phantasticari; & vix
queas orando, ac gemendo, & legendo, expellere ea de corde?
Quidam sub specie pietatis inducti sunt, ad conuertendum ami-
cos & cognatos; & dum inter illos morari nō timuerunt, inimici
fraude circumuenti, suum propositum infregerunt. Oportet
namque quod valde fortis sit, & bene fundatus in virtutibus, at-
que in omni actione & locutione incedat circumspectus; qui fru-
ctificare debet in populo, & absque periculo conscientie conuer-
fari in seculo. Et zelus quidem animarum laudandus est, si sit
discretus, rectus, purus, nullaque vanitate infectus: qui raro inue-
nitur in nouellis, & nondum plene mortificatis. Quid enim pro- *Matth. 16.*
derit homini, si totum mundum lucretur, & seipsum perdiderit?
Dilige aliorum salutem, sed tuum caueto periculum. Nō est prę-
bendam perdere, aut corrigiam amittere: animam periculo ex-
ponere, aut votum frangere, vel à sancto proposito resilire.

6. Tutiora loca inermibus & infirmis sunt querenda. Arduum
enim nimis in seculo continenter viuere, & immunem se à pec- *1. Reg. 27.*
cato conseruare. David vir sanctus, fortis & armatus, cum perse-
cutionem à Saul rege pateretur, ad tutiora loca in deserto cum
suis militibus ascendit: ibidem latuit, donec sequitia hostis cessa-
ret. Et tu ergo longe ab amicis & secularibus hominibus discede,
ne peccatis prauorum inuoluaris: & post casum inopinatum plan-
gas te errasse, & pœniteat bonis consilijs non credidisse. Siqui-
dem tenellus flos citò manu capitur, tactu læditur, & facillime
spina perforatur. Sic imperitus iuuenis & nouiter conuersus,
nisi fugiat & recedat à societate mundana, incenditur celeri-
ter igne carnalis concupiscentiæ, & inquinabitur pice lubrica-
lis vitæ, discurrendo per mortifera itinera gula, luxuriæ, avari-
tiæ superbiæ, & inuidiæ, velut equus effrenis sine timore, & tan-
quam insensatus sine ratione. Si enim vix potes tentationibus re-
sistere occasione remota: quid in medio laqueorum præsumit
mens infirma? Ecce alij precibus, alij promissionibus aggrediū-
tur animum iuuenilem: laudant corporis formam, suadent inco-
lere patriam & augmentare progeniem: nec debere parentes re-
linquere, quos Deus præcepit ore suo honorare. Sicque verbis
pulchris, & humanæ sapientiæ cantilenis, melodizant auribus
pudicis: donec moucant arbutulam Deo adherere cupientem, si
forte audiat & acquiescat amicorum consilijs: & secum abducant
ineautum ad seculum, qui iam mentis pedem leuauit ad cælum,
&

& proposuit incunctanter intrare monasterium, ac Dei se facere seruum, propter summam beatitudinis promissum.

7. Alij etiam viceuersa dnr̄is increpationibus, crebris irrisionibus, & mordacis linguarum stimulis prouocant innocentem, ac humiliter incedentem nominant hypocritam, amentem. Quid tu (inquunt) infatuatè prætendis, quòd amicos deseris & bonos dies contemnis? An tu solus sanctus eris, & solus regnum Dei intrabis? Putas nemo bonus erit & Deo placebit, nisi ita fecerit & ierit, sicut tu facis & transis? An soli monachi & tui similes saluabuntur? Desine, desine miser, quia non uales perficere, quod coepisti. Nonne uides, quàm multi à religiositate ista recesserunt, & quàm pauci ibidem perdurarunt? Mane nobiscum, reuertere ad amicos, esto lætus socius, fruere bonis concessis, Deus erit propitius. Hæc & his multa similia dicere consueuerunt sapientes mundi, inimici crucis Christi, ut decipiant simplices, & peruertant à uia iusta Christum sequi uolentes. Contra quos dicendum est, cum Propheta in psalmo: *Mihi autem adhaerere Deo bonum est, ponere in Domino spem meam.* Et item: *Narrauerunt mihi iniqui simulationes, sed non ut lex tua.*

Psal. 118.

8. Cæueas ergo tibi à sibilis serpentum, quoniam subuersores sunt tecum, & diabolus est princeps eorum. Quem enim diabolus per se uincere non potest nec defraudare; illum per satellites suos peruicere querit, aut blanditijs irretire, ne seculum relinquat. Nam mundus scit tot dolos & nequitias, tot inuentiones confingit & rixas habet, ut nemini pax tuta sit, nec firma fides, & vix aliquis euadere possit innocuus, nisi segreget se ab hominum turbis, & Iesum querat (ut Euangelium docet) in locis desertis. Exi ergo citò cum Abraham patriarcha de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & ueni in terram sanctam, id est monasticam uitam, & laudabilem in Christo congregationem, ut audias legem uitæ & disciplinæ, & seruias Domino Deo tuo fideliter omnibus diebus uitæ tuæ; donec finito laboris tui ceramine, æternum regnum accipias; ubi in conspectu Dei & sanctorum, cum Angelis sanctis semper exultes.

9. Noli retro respicere cum uxore Loth, neque maneat in Sodoma carni seruiendo; sed salua te in montibus superna querendo, & Angelicum ducatum per obedientiæ uiam humiliter sequere, uniuersas propriæ uoluntatis affectiones pro Deo mortificando. Fuge cum Helia, à facie Iezabelis pessimæ mulieris; & perge in solitudinis secretum, perpetuæ continentiæ seruando propositum: donec in curru igneo, post turbinem seculi leueris in cælum. Perseuera etiam cum beato Samuele, in tabernaculo fœderis coram arca Dei, in habitu religioso deuotè ac reuerenter Domino ministran-

ministran-

ministrando: vt audias vocem Dei loquentis de excelso, celestiu
 consolationum libamenta prægustando, ac tandem plenissimè
 his Domini verbis consoles in morte: Euge serue bone & fide-
 lis, quia in pauca fuisi fidelis, supra multa te constituam, intra
 in gaudium Domini tui. Esto igitur fidelis vsque ad mortem, &
 dabitur tibi corona vitæ. Quã nemo meretur dignè accipere, nisi
 qui legitimè certauerit, & vsque in finem perseuerauerit in vir-
 tute. Sed vt iam dicta factis comprobem, etiam exempla perse-
 uerandi tibi describam,

C A P V T V.

De sacerdote tentato, & à Deo consolato.

I. ERat apud nos sacerdos quidam Alardus nomine, cupiens ^{Senior.}
 seculo renunciare, & canonicæ religionis habitum accepta-
 re. Sed antequam inuestitus esset, tentator affuit, ad memoriam
 ei priores seculi delicias reducens, quibus diu prodigè vtebatur:
 cœpitque tristari vehementer, quia parètes & amicos reliquisset,
 & iam inter alienos tanquam exul à patria sua viuere deberet de-
 solatus. Tristitia igitur suborta, secuta sunt & alia nō pauca gra-
 uamina, veluti tonitrua dura. Nam tedium loci, & difficultatem
 ordinis, hostis ei incussit malignus; & quàm bene posset viuere
 in partibus suis, & multis què prodesse amicis. Hæc enim sunt
 fraudulentæ serpentis iacula, quibus sepe nonitorum corda niti-
 tur vulnerare; vt à sancto proposito eos resillire compellat. Sed
 Deo miserante, dum adhuc sacerdos staret in acie certaminis, lux
 celestis consolationis emicuit, & totam nebulam mundanæ tri-
 stitiæ dissipauit.

2. Itaque spiritu Dei, cōtra diabolicas immisiones reaccēsus
 & confortatus, cœpit intra se cogitare ad quid venisset; & solerti
 ratione propositum iam arreptum perpendens, virili animo seip-
 sum erigebat, dicens: Ecce Deo prouidente, hunc locum emēda-
 tionis gratia, sponte supplexque intraisti; nunc multo plura pro
 tuis necessarijs inuenisti, quam pridem in seculo reliquisti. Pau-
 cos amicos propter Christum postergasti, sed iam plures spiri-
 tuales fratres, maiori charitate tibi coniunctos, pro carnalibus
 recepisti. Cuncta, quæ ad vsum huius monasterij pertinent, tua
 sunt, ac tecum diuiduntur in charitate. Alij pro te laborant, alij
 pro te orant, alij pro te legunt, alij scribunt; nemo hic otatur,
 nemo propria possidet, omnia in commune conferuntur.

3. En tot habes hic seruitia, quot sunt claustrij officia, cū vni-
 uersa familia. Quid ergo habes conqueri? aut quid times Deo li-
 bero corde seruire? Subijce te incunētāter suauissimo iugo Chri-
 sti; tolle super te onus Domini leue; obliuiscere populum tuū, &
 domum patris tui, vt pro paruis magna recipias, pro tēporalibus